

§§ 20 og 21, ændringsforslag nr. 6, § 22, således ændret, §§ 23-25, ændringsforslag nr. 7, § 26, således ændret, §§ 27-57, ændringsforslag nr. 8, § 58, således ændret, §§ 59 og 60; ændringsforslag nr. 9, § 61, således ændret, §§ 62-71, ændringsforslag nr. 10, § 72, således ændret, og §§ 73-75

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 13
forkastedes med 66 stemmer mod 41.

Ændringsforslagene nr. 11, 12 og 14 betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 13.

§§ 76-81
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i beværterloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 56) findes i tidenden sp. 1715, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 873).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Albertsen: Jeg skal om de ændringsforslag, der er blevet stillet under udvalgsarbejdet, kun gøre nogle enkelte bemærkninger. Den væsentligste ændring har relation til en henvendelse, som vi har fået fra en række interesserede erhvervsorganisationer, og der er her særlig grund til at

bemærke, at restauratør- og hotelorganisationerne tilslutter sig den opfattelse, der er givet udtryk for i henvendelsen. Den går ud på, at gaver af ikke ubetydelig værdi ikke må ydes af leverandører eller producenter af drikkevarer. Om dette ændringsforslag er hele udvalget enig. Det vil i og for sig kun sige, at man accepterer, at der heller ikke i denne form for handel skal råde nogen form for tilgiftsprincip eller lokkemadsmentalitet.

Ændringsforslagene nr. 2 og 3 drejer sig kun om fastsættelse af lovens ikrafttræden til 1. oktober 1963. I det oprindelige lovforslag var den fastsat til 1. april, men denne dato er jo overskredet. Også om disse to ændringsforslag er hele udvalget enig.

Et flertal i udvalget, bestående af socialdemokratiets, venstres og det radikale venstres medlemmer, ønsker, at lovens § 20, stk. 1, ændres. Det har relation til overbevillingsnævnets valgperiode, som hidtil efter nugældende lov har været 2 år. Vi har under hensyn til de synspunkter, der er fremkommet under udvalgsarbejdet, været enige om, at valgperioden ændres, så den kommer til at falde sammen med den kommunale valgperiode. Det vil nok være nødvendigt med et kort udvalgsarbejde mellem anden og tredje behandling, for at det helt klart kan komme til at fremgå af lovforslaget, at valgperioden bliver som for de kommunale råd. Det vil sige, at konstituering af overbevillingsnævnet falder sammen med denne konstituering.

Til samme paragraf har socialistisk folkepartis repræsentant i udvalget stillet ændringsforslag om, at der i overbevillingsnævnet kommer en repræsentant for Søfartens Fællesråd. Det synspunkt har de øvrige partier i udvalget ikke kunnet tiltræde. Vi har ved de to første behandlinger af dette lovforslag været enige om, at vi ikke ville have større ændringer i beværterloven som sådan. Hvis man skulle imødekomme det ønske, som her er blevet udtalt, ville vi utvivlsomt få henvendelser fra en række andre og måske mere berettigede erhvervsorganisationer, og vi ville blive nødt til at tage hele spørgsmålet om overbevillingsnævnets sammensætning op til almindelig drøftelse. I øjeblikket består det af 4 repræsentanter fra folketinget, en

[Albertsen.]

formand udnævnt af ministeren og derudover en række kommunale repræsentanter, men ingen fra erhvervsorganisationer.

Det ærede medlem hr. Arne Larsen har under udvalgsarbejdet særlig peget på søfartens restauratørproblemer, men vi mener under henvisning til de oplysninger, der er fremkommet, at overbevillingsnævnet helt er opmærksom på disse problemer, som vitterlig består, dog ikke i relation til danske skibe, og at det vil være nyttigt at afvente en redegørelse fra overbevillingsnævnet i så henseende.

Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer imod socialistisk folkepartis ændringsforslag, men i øvrigt anbefaler jeg at stemme for de andre ændringsforslag.

Vagn Bro: Ja, denne sag har jo været drøftet nu et par år, og for mit parti og mig står hensigtsmæssigheden klar. Jeg kan derfor slutte mig til betænkningen og finde, at vi kan stemme for de ændringsforslag, som udvalget, handelsministeren eller flertallet har stillet, medens vi ikke kan stemme for det af socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag.

Jeg vil herom sige, at det eneste, som gør, at jeg egentlig kunne have nogen sympati for det, er en fremstilling i sørestauratørernes blad for februar 1960. På dette punkt vil jeg give medhold og meget henstille, at den højtærede handelsminister, muligvis sammen med den højtærede justitsminister, ville se lidt på, om de her skildrede forhold er rigtige. Det går kort og godt ud på, at en 14-15 skibe besejler Øresund under fremmed flag, tyske flag eller flag længere borte fra, og at der ingen sikkerhedsregler gælder på disse skibe. Bladet mindes den grufulde ulykke i Sønderjylland og skriver i den forbindelse, at der ikke egentlig føres nogen synderlig kontrol med, hvor mange mennesker der kommer om bord i de nævnte skibe, og hvor lidt personale der er. Den højtærede minister kan jo selv læse denne fremstilling, men jeg vil gerne føre tanken videre og sige, at jeg som tidligere politimester har været ude for nogle af disse ruter, der drives af folk, som har spillet den danske myndighed på næsen; vi har forhindret dem i at få bevilling, og så klarer de det alligevel ved at hejse et fremmed flag.

Jeg mener, at når vi nu står over for den store ordning mellem København og Malmø og hele denne environ, var det rimeligt, at den danske myndighed også på dette område havde et afgørende ord.

Det var kun det, jeg ville føje til, idet jeg samtidig udtrykker min glæde over, at finansieringsinstituttet er kommet til verden, at man er klar over, at smågaver ikke er noget, vi blander os i, og at der for mælkesalg ikke gælder helt de samme regler som på det andet område. Herefter tror jeg, at vi alle kan være rede til at stemme for dette lovforslag.

Weikop: Under den betænkning, som nu er afgivet, står også mit navn, og jeg går ind for betænkningen. Men når jeg alligevel vil komme med nogle bemærkninger her, må den højtærede minister ikke misforstå mig; det har ikke noget med sabotage at gøre, men er ganske almindelige bemærkninger, jeg vil fremsætte, fordi der jo her i virkeligheden i nogen grad er tale om en bemyndigelseslov, en lov, som indeholder nye beføjelser for ministeren til at give dispensationer. Derfor forekommer det mig, at det ville være af værdi, om den højtærede minister, inden loven forlader det høje ting, ville give nogle bidrag til fortolkningen af den. Jeg ved godt, at man kan sige: ja men det er gjort i udvalget — men det har nu en ret stor betydning at vide, hvor man er henne med en lovgivning som den, der her er tale om.

Forholdet er jo det, at det vil bero på ministeren, hvem der skal have tilladelse, og hvem der skal have dispensation. Jeg vil gerne straks sige, at jeg ikke er nogen større tilhænger af et system, hvor nogle skal stå med hatten i hånden for at få dispensation, medens andre vel kan beholde den på, fordi de er sikre på at få det. Det ligger i selve dispensationernes og tilladelsernes art og beskaffenhed, at det aldrig nogen sinde kan undgås, at der kan opstå forskelsbehandling.

Må jeg i øvrigt sige, at allerede i selve lovforslaget er der for så vidt forskelsbehandling, idet de, der her i de sidste 2-3 måneder har fået bevilling for 8 år frem i tiden, først bliver underkastet denne lovs bestemmelser, når de 8 år er gået.

Når jeg kommer med disse bemærkninger,

[Weikop.]

er det, fordi jeg altid har været og stadig er noget ængstelig for dispensationer. Denne ængstelse har jeg fået bestyrket i den seneste tid. Jeg er særlig ængstelig, når det drejer sig om at gennemhulle beværterlovens hovedbestemmelser, der går ud på, at en restauratør kun må have ét forretningssted i en kommune. Netop i de sidste dage har jeg set et eksempel på en sådan gennemhulning, idet den højtærede minister har givet Hovedstadens Brugsforening tilladelse til at have flere forretningssteder i henhold til lovens § 8, der jo siger, at når man søger for at skaffe befolkningen billig mad på billige spisesteder, kan man få en sådan særlig tilladelse i forbindelse hermed.

Når jeg særlig hæfter mig ved dette, er det, fordi man for tiden her i København har mange alkoholfrie restauranter, der også har en særlig tilladelse, men uden ret til udskænkning af stærke drikke. Betingelsen for, at de i sin tid fik denne tilladelse, var netop, at de ikke førte stærke drikke. Men konsekvensen af den højtærede ministers tilladelse til Hovedstadens Brugsforening må blive, mener jeg, at alle restauranter uden stærke drikke her i København med fuld ret kan møde op i det lokale bevilningsnævn og sige: nu vil vi også have bevilling med stærke drikke, begrænset til øl. Det vil kort og godt sige, at i løbet af forbløffende kort tid kommer der en hel masse restauranter med stærke drikke, som man ikke har forudset. Man sætter altså i dette tilfælde en kædereaktion i gang. Det kan man selvfølgelig sige er skadeligt, og hvis man er liberal — hvad jeg mener jeg selv er — kan man bare give det fri, og det kan vi jo drøfte. Men så længe den enkelte restauratør her i København kun må have ét forretningssted, er sådanne dispensationer efter min mening noget farlige, og de gennemhuller som sagt beværterlovens hovedprincip.

Hvad angår den begrundelse, der her er givet, er det jo ret væsentligt, at man skal have gode og billige spisesteder for at få en sådan tilladelse. Denne lovgivning har jo netop til formål i nogen grad at hindre udenlandske og også danske koncerner i at komme ind på markedet, men de spisesteder, det drejer sig om, er imidlertid ikke altid billige; det er steder, hvor rejer, laks

og hummere flyder i lange baner. Måske er det billigere dér end andre steder, men det er formentlig ikke det, der har været tanken. Hvis derfor en stor udenlandsk koncern — man kender de store udenlandske levnedsmiddelvirksomheder — finder på at oprette og finansiere et værtshus eller en restaurant her i København, vil den faktisk også kunne få sådanne dispensationer. Med denne lovgivning — som jeg altså er enig i — vil man således på den ene side begrænse og på den anden side udvide.

Når jeg til indledning har sagt dette, er det for at give en forklaring på, hvorfor jeg er meget betænkelig ved den foreslåede dispensationsbestemmelse i § 11, ifølge hvilken handelsministeren i særlige tilfælde kan tillade, at beværternæring med ret til udskænkning af stærke drikke drives i forbindelse også med anden næring. Denne bestemmelse trænger efter min mening til at blive nærmere belyst. Det er nødvendigt, at man får at vide, hvad „særlige tilfælde“ omfatter. Når man laver en sådan lovændring, må man også kunne oplyse, hvad „særlige tilfælde“ er. Det er ikke nok det siges i udvalget. De, der interesserer sig for dette, må så klart som muligt have at vide, hvad der er tænkt på, når man har ment det nødvendigt at skaffe en sådan hjemmel til dispensation. Jeg går ud fra, at det er en selvfølge, at virksomheder — hvad enten det er en detailvirksomhed eller en engrosvirksomhed — der sælger drikkevarer, aldrig nogen sinde vil kunne få dispensation. Det må vel også være en forudsætning, at den, der opnår en sådan tilladelse, opfylder alle betingelser for at kunne opnå en beværterbevilling, eller sagt på en anden måde: kun den, der har opnået en beværterbevilling, kan opnå dispensation.

Lad mig nævne et andet forhold, som heller ikke er helt klart. Hvis nu en beværter får en sådan tilladelse til at drive 2 næringer, sin egen beværternæring og en anden næring, skal han så have bestyrer i sin restaurant? Hvis en mand driver 2 restauranter, f. eks. en i København og en i Helsingør, kræves der jo bestyrer. Hvad kræves der her? Jeg ved det ikke, men det var rart at få det oplyst nu.

Jeg er som sagt meget ængstelig ved denne dispensationsbeføjelse. Hvis en restauratør f. eks. er blevet fedevaregrosserer

[Weikop.]

og finder på, at nu vil han være restauratør igen, kan han måske få tilladelse til at forene de 2 næringer. Det er meget uskyldigt. Så går han måske til ministeren og siger, at han også gerne vil have § 8-tilladelse til at have flere udsalg. Det løber altså rundt, som det allerede har vist sig at gøre. Jeg synes derfor, vi mellem anden og tredje behandling skulle få dette forhold lidt mere belyst; men måske kan den højtærede minister her sige noget mere derom. Det, jeg taler om her, kunne måske lyde teoretisk, men det er det i virkeligheden ikke. Da vi sidst behandlede denne lovgivning, sagde man også, at det var teori, men det var det alligevel ikke.

Som jeg før sagde, står mit navn altså under denne betænkning, men jeg mener, det vil være gavnligt, at ikke alene den højtærede minister, der senere skal, om jeg så må sige, forvalte disse dispensationer, men også folk i almindelighed af Folketingstidende kan se, hvilken betydning man tillægger denne bestemmelse, og hvilken fortolkning man giver den.

Hvad angår overbevillingsnævnet, fremgår det af betænkningen, at vi ikke er medforlagsstillere til ændringsforslaget om, at overbevillingsnævnet skal vælges for 4 år ad gangen, men at vi heller ingen indvendinger har derimod. Forklaringen er den ganske enkle, at vi for år tilbage, da beværterloven blev fremmet, var af den overbevisning, at overbevillingsnævnet egentlig var overflødig. Den overbevisning har jeg endnu, og det er klart, at så hurtigt kan vi ikke skifte mening på et så vigtigt punkt.

Aage Fogh: Jeg skal begrænse mig til at omtale ændringsforslagene. Jeg anbefaler at stemme for ændringsforslag nr. 1; jeg håber, at den højtærede minister kan finde en rimelig begrænsning for gaver, der ikke er af ubetydelig værdi. Ændringsforslagene nr. 2 og 3 anser jeg for selvfølgelig. Ændringsforslag nr. 4 anbefaler jeg at stemme imod. Ændringsforslag nr. 5 anbefaler jeg at stemme for. Det er valgperioden for overbevillingsnævnet, der foreslås ændret til 4 år. Der er allerede tidligere efterlyst en nærmere redegørelse for, hvordan man vil forholde sig med hensyn til dem, der er valgt

i øjeblikket, og denne nærmere redegørelse håber jeg vi får.

Arne Larsen: Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger om ændringsforslagene.

Mit parti kan støtte ændringsforslag nr. 1, som går ud på, at bestemmelsen om, at indehavere af beværter- eller gæstgiverbevilling ikke uden tilladelse fra handelsministeren må modtage lån, herunder lån af inventar, indskud eller usædvanlig kredit fra nogen, som fremstiller eller forhandler drikkevarer, udvides således, at der ej heller må modtages gaver af ikke ubetydelig værdi, bestemt til anvendelse i adkomsthaverens virksomhed. Der hersker fuld enighed i udvalget om det rigtige i denne ændring, og mit parti tilslutter sig den, idet vi finder det ganske nødvendigt, at der sker denne udvidelse.

Mit parti har stillet ændringsforslag nr. 4 til § 20, stk. 1. Vi var fuldt ud enige i, at der ikke skulle ske større ændringer i beværterloven ved denne revision; men da man alligevel fandt frem til, at § 20, stk. 1, skulle ændres, således at overbevillingsnævnets valgperiode blev 4 år, fandt vi anledning til at stille ændringsforslag gående ud på, at overbevillingsnævnet udvides med et medlem. Jeg skal ganske kort gøre rede for mit partis stilling til denne sag, idet vi mener, det er nødvendigt, at der sker denne lille udvidelse af overbevillingsnævnet med en repræsentant for Søfartens Fællesråd.

Da en stor del af restaurationsnæringen i dag foregår til søs og der her omsættes mange, mange millioner kroner, og da nogle af disse flydende restauranter ikke opfylder noget væsentligt trafikmæssigt behov, men kun er baseret på omsætning i restauranten, finder mit parti en stærk kontrol med disse restauranter nødvendig såvel af sikkerhedsmæssige og sundhedsmæssige grunde som for at sikre, at de bedst kvalificerede får adgang til at udøve restaurationsnæring til søs — her tænker jeg især på hovmestre og skibskokke — enten direkte som bevillingshaver eller som forpagter eller bestyrer.

Jeg rejste spørgsmålet under første behandling, men den højtærede handelsminister var ikke tilbøjelig til at være med til

[Arno Larsen.]

at sikre disse i mine øjne velkvalificerede adgangen til en fortrinsstilling her. Ej heller i udvalget har der været megen sympati for en sådan løsning; man mener, at der skal være lige adgang for alle, hvad enten de har tilknytning til restaurationsbranchen i land eller til søs, til at opnå bevilling såvel til søs som til lands. Jeg bøjer mig for den realitet, at der ikke kan opnås enighed herom, men mener da, at der i overbevillingsnævnet bør være et medlem med tilknytning til søfarten, som man kan drage ind i arbejdet, hvad der vil være af værdi ved nævnets behandling af sager, der angår restaurationer til søs.

Når mit parti gerne ser en sådan bestemmelse gennemført, er årsagen hertil, at der kræves beværterbevilling til drift af restaurationer om bord i skibe i indenrigs fart, respektive skibe i interskandinavisk fart, hvad enten det er skibe, der sejler under dansk flag, eller skibe, der sejler under udenlandsk flag, chartret af danske aktieselskaber eller rederivirksomheder; spørgsmålet har altså i høj grad relation ikke blot til danske skibe, men også til skibe, der sejler under udenlandsk flag, når disse er chartret af danske aktieselskaber eller rederivirksomheder. Der gør sig for sørestaurationsnæringens vedkommende en række specielle spørgsmål gældende, som man ikke støder på, når det drejer sig om restaurationsfaget i land, såvel hvad angår sikkerhedsmæssig som hygiejnisk indretning af restaurationslokaler med dertil hørende kabysser, opbevaringsrum for proviant m. m., og der er i 1959 af handelsministeren nedsat et udvalg til behandling af, hvilke krav der bør stilles til beværtningslokaler i skibe, samt af det sundhedsmæssige tilsyn med disse lokaler — det er i henhold til beværterlovens § 9, stk. 6. Vi finder, at når man tidligere har nedsat et udvalg til at undersøge disse forhold og til at fremlægge klare retningslinjer for løsningen af disse problemer, da bør overbevillingsnævnet have et søfartskyndigt medlem, og vi mener, at det kan opnås derigennem, at Søfartens Fællesråd, der fungerer som rådgiver for handelsministeren inden for søfartens område, udpeger et sagkyndigt medlem til overbevillingsnævnet. Man kan selvfølgelig sige, at så bør også andre områder være repræsen-

teret i nævnet, men da der findes en stor restaurationsvirksomhed til søs og der ikke findes andre råd, der eventuelt kunne dække dette område, mener vi, at Søfartens Fællesråd bør være repræsenteret.

Ændringsforslagene nr. 2 og 3, der tager sigte på udskydelse af lovens ikrafttræden til den 1. oktober 1963, kan mit parti tiltræde.

Grøndahl: Nyt i betænkningen er kun ændring af diverse datoer, gaver af ikke ubetydelig værdi er taget med, og overbevillingsnævnets valgperiode foreslås forlænget. De uafhængige vil ikke forlange afstemning om ændringsforslagene nr. 1, 2, 3, 5 og 6, medens vi efter at have hørt den ærede ordførers begrundelse for ændringsforslag nr. 4 ikke ser os i stand til at støtte dette, da en gennemførelse ganske givet ville udløse krav om deltagelse fra andre organisationer.

Selve lovforslaget ser vi på med den største skepsis. Det er et barn af den fællesmarkedsskræk, der helt har besat regeringen og regeringspartierne. Tror regeringen virkelig for alvor på, at vi herhjemme kan lovgive os fra alle formodede ubehageligheder ved vor eventuelle indtræden i fællesmarkedet og kun modtage gode? Det er efter min formening ganske uholdbart. Vi kommer til at tage det dårlige sammen med det gode, når vi ønsker indtræden.

Her er tale om afgørende indskrænkning i et frit erhvervs frie adgang til at søge den gunstigste finansiering, og vi mener ikke, at denne lovgivning er i kontakt med udviklingen og med det levende livs krav.

Desuden frister loven til omgåelse, som det vil være uhyre svært for ikke at sige umuligt at kontrollere, og lovforslag, der er født med en sådan mangel, bør ikke fremsættes.

Dertil kommer bestemmelserne i § 1, stk. 10, som nu skal være stk. 11, om lån, indskud eller sikkerhedsstillelse fra et nystartet finansieringsinstitut, som på grundlag af fremskaffede 2 mill. kr. skal kunne fremskaffe yderligere 14 mill. kr. Nu er vi her i landet i de seneste årtier blevet velsignet med et utal af nye låneinstitutioner ved siden af de traditionelle kredit- og hypotekforeninger. Jeg nævner blot Danmarks Skibskreditfond, Provinsbankernes Reallånefond,

[Grøndahl.]

Byggeriets Realkreditfond, Landsbankernes Reallånefond, Dansk Landbrugs Realkreditfond og Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk. Alle disse låneinstitutioner oversvømmer obligationsmarkedet på børsen, og da den høje regering ikke gør noget virkeligt effektivt for at standse inflationen og ikke er indstillet på for alvor at begynde opsparringen, så er det ikke mærkeligt, at menigmand ser med skepsis på obligationskøb og overlader dette til nationalbanken, som er ved at sege under opgaven.

Efter disse udtalelser kommer det vel ikke som nogen overraskelse, at de uafhængige vil stemme imod lovforslaget ved tredje behandling.

Handelsministeren (Baunsgaard): Jeg vil gerne give udtryk for en tak til udvalget for det arbejde, der er udført. Der har her ved anden behandling, som det også var tilfældet ved første behandling, været udtrykt betænkelighed med hensyn til de administrative besværligheder, der kan følge af en lovgivning som denne, og det skal ikke skjules, at det vil kunne medføre administrative besværligheder, når der i en lov som denne gives adgang til, at ministeren kan dispensere i nærmere angivne situationer. Det er sjældent af det gode, og det er sjældent rart for ministeren selv at få en dispensationsadgang i en lov, men jeg må dog erklære mig enig med det ærede medlem hr. Weikop i, at hvis man finder det hovedsigte, loven har, af en sådan betydning, at det bør tilgodeses, så må det være rimeligt at overvinde sin uvilje, sin modstand imod dispensationer i almindelighed og her begive sig ind i en lovgivning, der indeholder dispensationsadgang.

Det ærede medlem hr. Grøndahl mente at have fundet ud af, at motiverne for dette lovforslags fremsættelse i særlig grad var den fællesmarkedsskræk, der har besat regeringspartierne. Nu ved jeg ikke, af hvilken grund det ærede medlem vil belaste oppositionens omdømme med at sige, at motiverne for dette lovforslag også for oppositionens vedkommende er denne fæle fællesmarkedsskræk. Jeg synes dog, at når oppositionen som i dette tilfælde går ind i et positivt arbejde, så skulle det ærede medlem ikke tillægge oppositionens handlinger

motiver, som det ærede medlem udmærket godt ved aldrig kunne være oppositionens. Det ærede medlem synes aldeles at have overset, at dette lovforslag bakkedes op af 5 af folketingets partier, og at regeringen som bekendt kun består af 2. Jeg synes, det ærede medlem for den saglige behandlings skyld skulle have sparet både sit eget omdømme og tinget for denne bemærkning.

Det ærede medlem sagde, at vi i de senere år var blevet velsignet med en række nye låneinstitutioner, som belastede obligationsmarkedet. Jeg skal ikke ved denne lejlighed begive mig ind i en diskussion med det ærede medlem om berettigelsen af de forskellige låneinstitutioner, der er oprettet, men det falder mig oprigtigt talt noget svært at se, hvorfor det ærede medlem med henvisning til den foreslåede ændring drager hele obligationsproblemet ind i debatten, al den stund der her er tale om et finansieringsinstitut, som skal yde garanti for opnåelse af kredit og altså ikke vil influere på obligationsmarkedet. Også på dette område synes det ærede medlems konklusion at hvile på en fuldstændig forfejlet vurdering af, hvad lovforslaget indeholder, og på denne baggrund — så lidt som i øvrigt — kan det, som det ærede medlem selv sagde det, selvfølgelig ikke forbavse, at det ærede medlem går imod.

Det ærede medlem hr. Weikop spurgte mig, om jeg nærmere ville angive, hvordan jeg ville udnytte adgangen til at give dispensation. Jeg synes, det ærede medlem har ret i, at det kan være velmotiveret i et udvalgs-møde mellem anden og tredje behandling at diskutere hele dette problem, og jeg skal ved denne lejlighed derfor kun henvise til det, som jeg i sin tid oplyste over for udvalget, nemlig at den ændrede affattelse af dispensationsadgangen med hensyn til retten til at drive restaurationsnæring i forbindelse med andet erhverv først og fremmest er motiveret af det hensyn, at det skulle kunne lette finansieringen ved nyetablering af beværtervirksomheder, en nyetablering, der kunne besværliggøres, hvis man i alle tilfælde automatisk skulle opgive det hidtidige erhverv. Det er først og fremmest ud fra dette hensyn, at lovændringsforslaget har fået den nuværende form.

De andre spørgsmål, som det ærede medlem stillede, vil jeg gerne have lejlighed til

[Handelsministeren.]

at drøfte med udvalget. Om det konkrete spørgsmål, som det ærede medlem nævnte, og som er uden direkte forbindelse med det lovforslag, der her er til behandling, nemlig den dispensation, jeg har givet til Hovedstadens Brugsforening til at oprette en ny restauration med det særlige formål at servere billige middagsretter, vil jeg gerne sige, at jeg har følt det som min pligt som handelsminister at administrere den dispensationsadgang, der er tillagt handelsministeren, ud fra de forudsætninger, hvorunder folketinget i sin tid vedtog denne dispensationsadgang. Jeg var selv som det ærede medlem hr. Weikop i sin tid i folketinget imod denne adgang til dispensation og havde den samme opfattelse som det ærede medlem, at den nugældende beværterlovs § 8 kunne indebære konsekvenser. Jeg har altså for så vidt her måttet dispensere i en sag, hvor jeg gerne havde set, at det ikke var pålagt mig at træffe denne afgørelse, fordi jeg ikke er enig i de motiver og den baggrund, der i sin tid var for lovvedtagelsen; men da loven blev vedtaget af et meget stort flertal af folketinget, har jeg følt det som min pligt at administrere den ud fra den ånd, hvori folketinget har givet den.

Vedrørende spørgsmålet om overbevillingsnævnets funktionsperiode har jeg forstået, at det, man i ganske særlig grad ville tilgodese fra udvalgsflertallets side med ændringsforslaget om forlængelse af funktionsperioden til 4 år, var, at overbevillingsnævnets funktionsperiode skulle falde sammen med valgperioden for de kommunale råd. Jeg må sige, at hvis det er det egentlige formål, er det nok tvivlsomt, om den formulering, som ændringsforslaget har fået, til fulde tilgodeser dette, og jeg finder derfor ligesom de ærede medlemmer hr. Albertsen og hr. Aage Fogh, at der er grund til at se nærmere på dette spørgsmål mellem anden og tredje behandling.

Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Arne Larsen sige, at vi i handelsministeriet

er bekendt med de forhold, som det ærede medlem har fremdraget vedrørende de særlige problemer for sørestauratorerne, og vi er også bekendt med den redegørelse, der har stået i sørestauratorernes blad for februar 1960, og som det ærede medlem hr. Vagn Bro henviste til. Dette forhold har været og er fortsat til vurdering og behandling i overbevillingsnævnet, og jeg vil drage omsorg for, at vi får lejlighed til nærmere at drøfte det. Jeg skal ikke have noget imod på baggrund af det resultat, der måtte komme, at drage Søfartens Fællesråd med ind i en vurdering af dette. Men vedrørende det ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Arne Larsen har stillet, må jeg rigtignok sige, at han næppe kan have gennemtænkt konsekvenserne deraf. Vel består der problemer for sørestaurationsnæringen, vel er der specielle problemer, men har det ærede medlem overhovedet ikke gjort sig forestilling om, hvilke specielle problemer der rejser sig for forskellige arter af landrestaurationsvirksomhed, og er det overhovedet muligt at forestille sig, at man, hvis man gik ind for en erhvervsrepræsentation i overbevillingsnævnet, skulle kunne formene andre dele af næringslivet adgang til overbevillingsnævnet? Det ville udløse en kædereaktion, og det ville være både usagligt og uholdbart at imødegå ønsker fra anden side om at blive repræsenteret. Jeg må derfor henstille til folketinget, at man stemmer det af det ærede medlem hr. Arne Larsen stillede ændringsforslag ned.

Arne Larsen: Jeg er glad for, at den højtærede handelsminister her erklærer, at man i handelsministeriet er bekendt med de særlige forhold for sørestaurationsvirksomheden, og at det er nødvendigt at se lidt nærmere herpå.

Må jeg lige i den forbindelse henlede opmærksomheden på beværterlovens § 9, stk. 6, hvori det hedder:

„Ministerens for offentlige arbejder og handelsministeren bemyndiges til hver inden for sit forretningsområde at fast-

[Arne Larsen.]

sætte kravene til beværtningslokaler i jernbanetog, luftfartøjer og skibe samt til at anordne det sundhedsmæssige tilsyn med disse lokaler.“

I denne forbindelse finder jeg anledning til at spørge, om der er fastsat sådanne krav til de ovennævnte beværtningslokaler, og om der er anordnet et sundhedsmæssigt tilsyn med disse restaurationsformer. Så vidt jeg ved, er der det nemlig ikke. Det er for mig oplyst, at der i 1959 blev nedsat et udvalg, som skulle behandle disse spørgsmål. Det har holdt ét møde siden 1959, og i mellemtiden er 2 af medlemmerne af udvalget, nemlig Kontorchef Knud Agbo, som dengang var medlem af overbevillingsnævnet, udtrådt af dette, og direktør H. U. Garde, som var Rederiforeningens repræsentant, er ikke længere direktør for Det Forenede Dampskibs-Selskab og har ingen tillidsposter inden for rederivirksomhed mere. Der er ikke kommet nye medlemmer ind i udvalget i stedet for disse to afgåede. Jeg finder det i høj grad forkasteligt og mener, at dette udvalg snarest bør genoptage sin virksomhed og få fastsat de retningslinjer, som er nødvendige for indretning og tilsyn med restaurationer af denne karakter, og som de to ministre i henhold til loven har fået bemyndigelse til at fastsætte.

Selv om jeg godt kan se, at den højtærede handelsminister er inde på noget rigtigt ved at fremhæve, at det kan få konsekvenser, hvis man lader erhvervsorganisationer blive repræsenteret i nævn og udvalg i større udstrækning, finder jeg fortsat, at der her er tale om et undtagelsestilfælde, og at man derfor bør stille sig imødekommende.

Handelsministeren (Bawnsgaard): Jeg forstår nu, at det, det ærede medlem egentlig ville frem til, var problemet omkring tilsynet med sørestaurationer; men jeg kan med min bedste vilje ikke se, at det ærede medlem ville nå noget i retning af at tilgodese dette formål ved at få Søfartens Fællesråd repræsenteret i overbevillingsnævnet.

Det ærede medlems øvrige bemærkninger vedrørende udvalget og dets arbejde vil give mig anledning til at tage hele pro-

blemet om dette udvalgs arbejde op. Således har det ærede medlem da i hvert fald fået det ud af det, og det anser jeg for væsentlig mere sagligt end det ærede medlems ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1-3
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes med 93 stemmer mod 5.

Ændringsforslag nr. 5, § 1 i den ændrede affattelse, ændringsforslag nr. 6 og § 2, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om ophævelse af politikasserne har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s regnskab for regnskabsåret 1961-62 har afgivet betænkning. Eksemplarer vil blive omdelt.

Medlem af folketinget O. Mathiasen har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan ministeren give oplysning om, hvornår der kan ventes en rapport fra regeringens atomoplysningsudvalg, og vil ministeren drage omsorg for, at hele befolkningen bliver gjort bekendt med rapportens indhold?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Medlem af folketinget Vestergaard Poulsen har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren tage initiativ til, at der træffes forberedelser til etablering af en centralt beliggende flyveplads i Midtjylland?“

[Formanden.]

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Medlem af folketinget Axel Sørensen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren medvirke til, at den gældende form for beskatning af personer fra Danmark, der tager lønnet beskæftigelse i Grønland, tages op til ændring?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 16. maj, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om udstykning og sammenlægning m. m. af faste ejendomme.

2) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om landinspektørvirksomhed.

3) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om sømandsskat.

4) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om foranstaltninger mod forstyrrelse af radiomodtagning.

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om sundhedsplejerskeordninger.

6) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om tillæg til lov om uddannelse og ombygning af rigshospitalet.

7) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om hovedlandeveje.

8) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om bestyrelsen af de offentlige veje.

9) *Forespørgsel til ministeren for offentlige arbejder af Holmberg, Ninn-Hansen m. fl.*

Mødet hævet kl. 17⁴⁵.

106. møde.

Torsdag den 16. maj kl. 13.

Formanden: Udvalget angående forslag til arvelov har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

I skrivelse af dags dato meddeler tæppefabrikant Johannes Jensen, Birk, at han er villig til fra den 14. d. m. at regne at indtræde som midlertidigt medlem af folketinget i anledning af den folketingsmand Kirkegaard tilståede orlov.

Medlem af folketinget Gottschalek-Hansen har meddelt mig, at han ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren ikke finde det rimeligt, om man på grund af den meningsforstyrende trykfejl i den den 14. maj stillede skriftlige opgave i matematik til studentereksamen helt undlader at underkaste denne prøve nogen bedømmelse og lader årskaracteren i skriftlig matematik i forbindelse med de mundlige eksamenspræstationer i faget være afgørende for det endelige resultat?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede økonomiminister, for at han kan give tinget den tidligere anmeldte redagørelse.

Økonomiministeren (Kjeld Philip): Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte nogle bemærkninger i tilslutning til den økonomiske årsoversigt — „Økonomisk årsoversigt, maj 1963“ — som i dag er omdelt til folketingets medlemmer.